

ב"ה גָּלִיל וְנֶרְתַּחַת לְעֵינֵן בְּפִרְשָׁת הַשְׁבָּרוּעַ
עוֹדָכִים בַּיָּדֵי נְחַמָּה לִיְבוֹבִיךְ סָנָה הַשְׁבָּעָה עֲשָׂרָה

בדאשית (חשי'ח)

שים לבו: גליונינו זה הוא המשך גליונו בראשית חט"ז - חשי'ז, שנסקנו
שניהם בחלקו הראשון של חפרק א-ט. עיין שם וצרכם לגלيونנו.

א. שאלות מבנה וסוגנות:

1) הפסוקים ב-ה בפרקנו בנוויים לפי הסדר "פתח במתה שסיטים" (סדר ביאוסט),
הסדר ביצד, והבא לוגיותם נספחות לסדר עט מהור פרט בראשיתו.

2) אקסוטו: חורת החודדות 80-90

"כבד איזה פעול פעים בזאת אחר זה בחקלה, איז גוזב הכהוב לסתנו זה צמגנו וזה
מקומו: פעם הוא בא בעמיד מהופך לעבר ופעם בעבר: פעם בחחית הפשט ופעם
אחר איזו מלחה אחרת".
(א) הסבר מהי משמעותה המյוחדת של צורה זו.
במ' ב': זיהי הכל...
זכין היה...
זוכה דוגמאות נספחות לצורה זו מתוך פרקנו.

3) את הפסוקים י' - י"א מופיע אקסוטו בספרו "מאדים עד נח" בזורה זו:
ויאמר

דמי אחיך	קול	מה עשית
מן האדמה	זועקים אליו	
מן האדמה	ועתך אדור אתה	
לקחתי אותך	אשר פצתה את פיה	
מייד		

ואלה דבריו (ע' 124): סדרתי את חלקיו של פסוק י"א באורה העולמת להבליט
את החקלאות שבינו ובין הפסוק הקודם. שמי צלעוניו של פ' י"א, מתחימות במליט
"דמי אחיך" ו"מן האדמה". וכן בפ' י"א באהו בסדר ההפוך שכבר מצאנו דוגמתו שמי
צלעות המסתימות במליט "מן האדמה" ו"דמי אחיך".
הסביר מה משמעותה של הקבלה זו?

ב. חשורה:

פרק ג'

ט: ויאמר ה' אל קין :

ט: א' הבל אחיך :

ט: מה עשית :

1) האם השאלה האלה חן שאלות רטוריות או לא?

הוכח את דבריך מן הכהוב.

2) תבה דוגמאות נספחות לשאלות מסווג זה מספר בראשית.

3) תשוו את דברי רשות' מקומנו למקומות שבפרק ג'.

ד"ה אי חבל אחריך: ניכנס עמו בדבורי ד"ה איכח: יודע היה חיבך הוא, אלא ניכנס עמו

בזה, אולי ישוב ויאמר: בבדրים, שלא יהא נבנה להשיב אם יעדישתו

פחים. וכן בקיון אמר: "אי הבל אחיך", וכפ' :

בבלעם (בפרק כ"ב): "מי ואנשיט האלה" להבטים

עמהם בדברים, וכן בחזקתו בשלוותי מרידך בלארן.

הסביר את השוני בדברייו כאן וכאן!

4) תסביר למה נשאלת השאלה בשני המקומות בלשון אותה ולא בלשון "אייחח"?

הזר במקומות הכאים:

ב"ד ל"ז "אייחח חט רועים"

ד'ות ב' י"ט איפח קדשו חיים.

א' בותינו ו' ט' ב' איפח טמול ודרוד

ט' ב' א' י' ט' ב' איפח חיית ביסדי ארץ

איוב ל"ח ד' איפח חיית ביסדי ארץ

יקומו ויושעך ר' עשי' ג'.

ג. אי הבל אחיך - לא ידעת

בראשית רב' כ"ב (ב): משל לאחד שנכנס לבינה ולקט חוין ובכל זה יהיה בעל הפטת דן

אחריו, אמר לו: "מה בידך?" אמר לו: "אין בידי כלום". אמר לו: "והרי ידיך

מלולבות!" בר' אמר לו קין להקב'ו: "השותר אחיך אנטיכ", אמר לו הקב'ו: רשות!

"קול דמי אחיך זועקים אליו".

(בראשית חשי'ח)

מלל לאחד שנבלנס למרעה וחפּף גדי אחד והפשילו לאחוריו; זה היה בעל המרעה רץ אחריו;
אמר לו: "מה בידך?" אמר לו: "אין בידי כלום!" אמר לו: והרי הוא מפה אחיך".
כך אמר הקב"ה לךין: "קול דמי אחיך...".
הסביר بما שנות פשל ראשו משל שני!

ד"א ואתה אדור את האדמה אשר פצתה את פיה לחתה את דמי אחיך.
רש"י ד"ה מז האדמה: יותר מה שנקלה היא כבר בעונגה ובם בדו הוסיף לה קללה אלך, לא תוסיף חת חת לך.
פצחה את פיה לחתה את דמי אחיך: והגעני מוסיף לה קללה אלך, כי בכאן רמב"ן אරור אתך מז האדמה: (אחרי הביאו דברי רט"י, החנ"ל) ואעגנו נכוון, כי בכאן לא אדר האדמה בעבורו כאשר באביו, אבל אperf שיחיה הוא אדרור ממנה. ופירוש הקללה, שלא תוסיף חת בוחה אליו, ושיתחנה נע ונבד בה. ואמר: "כי העבודת את האדמה", כי בכל אשד חטופה בה לעבד אותה כראוי בחരיש ועדור ובכל עבודה בשדה וחוֹדֵע אומה כהובגן, "לא תוסיף חת כחה לך", אבל מדרע הרבה וחביבה מעת, וזה חי האירה, ואמר כן בוגד אומנותו, כי הוא היה עובד אדרת, ו וחבגה |
ארר מעשינו, וזה פלעם "לא תוסיף חת כחה לך" שלא תתן כחה לך כאשר היה עוזה עד הנה בהיותו עובד אומנתה... .

ויחכן שאדרו מז האדמה שלא תחן היא מעצמה כחה אליו, חאגנה וגפן לא יחנו חילם באחיזתו וען השדה לא יתחן אליו פריו, וחזר ואמר גס פן, כי העבודת אומה לחירוש ולזרעו - "לא תוסיף חת כחה לך" כאשר בחרילה, ותחנה ה' שתי קללות באחיזתו; והצליטה שיחיה נע ונבד בה. והחsum על יגנות לבו ולא ישיקות לעמוד במקום אחד ממנה, אבל יראה גולה לעולם, כי עונש הויאחותם בלוט.

צטעם "אשר פצתה את פיה" לאמיר: אתה הרגת את אחיך ולפסית את דמו באדמה, ואני אגוזר עליה שתבללה את דמיה, ולא חפסת עוד על הרים, כי תענש בה ובכל אשר חבסה בה, בגזע הזריע והנטיעת, וזה עונש של שפיכות דמים בארץ, בעניין שכחוב (במדבר ל"ה) "כי הדם הוא יחניף את הארץ", וhungot הארץ, מארה בברותיה בעניין (חגי בט"ג) "מהיותם בא אל ערמת עמדים והיותם עדים", בא אל היקב לחסוך חמץ פורה וחיתה עדרים".

1) מה הבדל בין רש"י לבין רמב"ן בפרשיות הקללה בכללה ובפירוש

- מלת "מן" בפרט?
2) התוכל להסביר את חילתה פירושו של רש"י? מבחןיה לשונייה?
3) לשם מה הוסיף הרמב"ן את המלים המסתמכים בזק ("ואמר כן בוגד...").
4) מה הבדל בין סני פרוצשי הרמב"ן, (השני מתחילה ב"ויתכן שאדרו

מן האדמה").

5) לסת מה מוסיף הרמב"ן אה הקטן השליishi וטעם "אשר פצתה את פיה", מה הוסיף בזה על האמור כבר?

6) איך יפרש הרמב"ן אה קללה "נע ונבד".

רש"י: אין לך רשות לדור במקומות אחד. אמתה: טרינה פירושו של רש"י לעיל ב שאלה ד.